

Posudek na bakalářskou práci T. Täubelové na téma “Mezinárodní právo jako nástroj veřejné diplomacie (Případová studie: Konflikt mezi Ruskem a Gruzii v srpnu 2008)”

Autorka si zvolila velice zajímavé a aktuální téma mezinárodních vztahů, které se po ozbrojeném konfliktu v srpnu 2008 mezi Gruzii a Ruskem stalo předmětem pozornosti ze strany politologů a odborníků na mezinárodní právo.

Aspekty práce:

1. Struktura: Není jasné, proč autorka zařadila kapitoly Stručná historie konfliktu Rusko-Gruzie- Jižní Osetie a Časová osa do tzv. Teoretické části. Takto pojatá teoretická část totiž jednak není vůbec teoretická, jednak nedává smysl, pokud se týče ucelenosti názvu.
2. Výzkumné otázky nesouvisejí s názvem práce.
3. Stylisticky a jazykově má text velmi nízkou úroveň.
4. Faktografické nejasnosti: Tvrzení, že “Osetinci jsou etničtí Iránci” (str. 9) je velice nejasné ba poněkud zavádějící – zejména s ohledem na skutečnost, co definujeme jako “etnickou iránskost”. Osetové sice mluví jazykem, který patří do iránské jazykové skupiny, ale označovat je “etnickými Iránci” by bylo asi totéž, co označovat např. jakuty za “etnické Turky”.
5. Použití odkazů: Odkazování na Wikipedii nepovažuji za přijatelné (str. 9, 17 atd.).
6. V podkapitole Veřejná diplomacie (jak toto téma souvisí s odborným zaměřením práce?) na str. 15-16 autorka cituje řadu definicí, aniž by si z toho vyvodila jakékoliv analytické závěry. Žádná část práce není věnována vymezení mezinárodního práva jako takového a vymezení poměru mezi mezinárodním právem a veřejnou diplomacií. Heslovité vymezení pojmů Veřejná diplomacie, Public Relations (proč je pozornost věnována vymezení tohoto pojmu a jaký je jeho vztah k veřejné diplomacii?) je nicneříkající.
7. Jak kapitola “Právní postavení Jižní Osetie a Abcházie před vypuknutím konfliktu v srpnu 2008” souvisí s cíli práce? Navíc informativní přínos této kapitoly je velmi omezený a často není možné pochopit smysl autorčiných tvrzení.
8. Tzv. Analytická část je rovněž velice sporná. Jaký má zmapování výroků vysoce postavených státních úředníků Gruzie a Ruské federace vztah k tématu práce?
9. Proč je spíše teoreticky pojatá podkapitola Právo na sebeobranu zařazena do Analytické, nikoliv Teoretické části? A pokud je pojata teoreticky, proč autorka neuvádí ani jeden

teoretický zdroj? Proč se autorka uprostřed práce začíná zabývat – byť velice okrajovým a nejasným - rozbořením teoretických konceptů v rámci oboru mezinárodního práva, které se zaměřením práce navíc vůbec nespojují? (Např. Mezinárodní právo použití ozbrojené síly, str. 39).

10. Analytická úroveň práce je na vysoce nízké úrovni.

11. Závěr práce nereflektuje ani název, ani zaměření textu.

Vzhledem k výše uvedeným nedostatkům **nedoporučuji** práci k obhajobě.

V Praze dne 10. října 2010,

Dr. Emil Souleimanov